

„Indtil 16 Timer efter sin Offentliggørelse i Norge er dog udenlandske Telegrammer og Radiomeddelelser beskyttet mod Eftertryk og enhver offentlig Meddelelse“.

Derimod maa jeg fastholde Formuleringen i 1ste Stykke med Hensyn til „aktuelle Artikler vedrørende økonomiske, politiske eller religiøse Spørgsmaal“, idet denne Formulering betinger den danske Stats uforbeholdne Ratifikation af Konventionen af 2. Juni 1928.

Det var et Hovedpunkt paa Konferencen i Rom at komme bort fra de forskellige Forbehold, som de enkelte Nationer havde taget overfor Konventionen af 1908, og som i høj Grad vanskeliggjorde Konventionens internationale Anvendelighed og svækkede dens Værdi. Danmark havde kun eet Forbehold, nemlig med Hensyn til Artikel 9 angaaende Pressens Laaneret, idet der var den Uoverensstemmelse mellem Konventionen og dansk Ret, at Konventionen kun hjemlede Laaneret *fra Avis til Avis* med Hensyn til *alle* Artikler, medens Dansk Ret hjemler Laaneret *baade fra Avis og Tidsskrift til Avis eller Tidsskrift*, men kun af „*enkelte*“ Artikler.

Sammen med Danmark havde Norge, Sverige, Holland og Grækenland taget Forbehold overfor Artikel 9, medens alle andre Unionslande havde tiltraadt Konventionen paa dette Punkt. Paa Konferencen i Rom førtes langvarige Forhandlinger mellem de nævnte Forbeholdslande paa den ene Side og de øvrige Unionslande paa den anden Side. De danske delegerede stod til Slut alene i Forsvaret for den danske Ordning og opnaaede ved denne Holdning et Kompromis, som de med den danske Regerings Tilslutning tiltraadte, og som gav sig Udtryk i Konventionen af 2. Juni 1928, Artikel 9, jfr. nærværende Lovforslags § 15, hvorefter Laaneretten paa den ene Side udvides til hele den periodiske Presse — som efter gældende dansk Ret —, men paa den anden Side begrænses til visse Artikler, med Hensyn til hvilke Interessen i den frie Benyttelse var særlig fremtrædende. De med kongelig Fuldmagt forsynede danske delegerede underskrev Konventionen af 1928 i Henhold til den danske Regerings Instruktion og Bemyndigelse og modtog paa Danmarks Vegne den samlede Konferences Anerkendelse for Resultatet. Enhver dansk Regering maa i Tilfælde som det foreliggende føle sig forpligtet til at søge den saaledes trufne Konventionsbeslutning gennemført indenfor den nationale Lovgivning.

Det bemærkes udtrykkeligt, at den foreslaaede Regel ikke er til Hinder for, at de i øvrigt beskyttede Artikler refereres og kommenteres i Pressen.

Sluttelig henvises til, at den nye norske Forfatterlov af 6. Juni 1930 i sin § 9, Punkt 4, har indført følgende til Konventionen svarende Regel:

„Avisers og Tidsskrifters Artikler om Dagens økonomiske, politiske eller religiøse Spørgsmaal kan aftrykkes eller oversættes i andre Aviser eller Tidsskrifter, hvis Eftertryk ikke er udtrykkelig forbudt.“

Paa tilsvarende Maade har den nye svenske Forfatterlov af 1931 indordnet sig under Konventionen gennem følgende Bestemmelse i sin § 14:

„Tillåtet vare ock att i tidning eller tidsskrift intage ur annan tidning eller tidsskrift hämtade artikler i ekonomiska, politiska eller religiösa dagsfrågor, så framt ej förbehåll mot eftertryck blivit vid artikeln utsatt.“

Det vilde saaledes tillige være et Brud paa den fællesskandinaviske Lovgivning, og Danmark paa dette Punkt indtog en Særstilling.

Jeg vedlægger et Eksemplar af henholdsvis den norske og svenske Forfatterlov.

F. J. Borgbjerg.

M. Korsgaard,
Eksp.skr.